

Punkter komme under Afstemning. Kan det ikke ske, skulle derimod alle Punkter under Afstemning, saa vil af den Grund, jeg anførte, Ingen vige tilbage fra den en Gang indtagne Stilling. — Det er jo endelig en væsentlig Ting i Regjeringens Forslag, hvad der indeholdes i dets tredje Stykke, at Tilføjninger til Finantsloven, Bevillinger eller Nægtelser, som gaa ud paa at ophæve eller forandre bestaaende Love eller Statsindretninger, udelukkes fra Afstemningen, naar det forlanges af Regjeringen, og fremdeles, at nye Bevillinger udelukkes fra Afstemningen, naar Regjeringen forlanger det, og at saavel Flextallet af Folkethingets som Flextallet af Landstingets Medlemmer i Afgjorelsesubvalget skal kunne forlange, at Bevillinger til nye Foretagender, der strække sig ud over mere end to Finantsaar, ligeledes skulle udelukkes fra Afstemning. Hvad dette Første angaar, at Regjeringen skal kunne undtage Tilføjninger til Finantsloven, som ophæve eller forandre bestaaende Love eller Statsindretninger, er det jo naturligvis jaaledes at forstaa, som det ogsaa vil fremgaa af Motiverne, at den Magt skal Regjeringen ikke have undtagen ovenfor Tilføjninger af denne Art, hvorom der ikke er Enighed mellem Thingene, og jeg vil ogsaa sige, at det maa være saaledes, thi det vilde være en ny og uhørt Myndighed, man vilde give Regjeringen, naar den skulde kunne modsætte sig, at der paa Finantsloven optoges Ting, hvorom begge Thing vare enige, navnlig ogsaa Tilføjninger. Men selv som det nu staar, at Regjeringen kan fordrø strøget en Tilføjning, en Bevilling eller en Nægtelse, hvorom der ikke har været Enighed mellem Thingene, forekommer det mig, at Bestemelsen kan have sin Betænkelse. Jeg skal indrømme, at der ligger en rigtig Tanke til Grund for Ministeriets Forslag. Det er ganske vist, at naar man tænker sig, at en Sag skal bringes til Afgjorelse paa en Maade, som kan være lidt tilfredsstillende for hvert enkelt af de to i Bevillingsmyndigheden lodtagne Thing, maa der være en Mulighed for at kunne sjerne saadanne Sætninger af Finantsloven, som maa siges egentlig at ligge ud over Finantsloven, thi om man ogsaa vil paastaa og hævde den Sætning, at ethvert af Thingene maa være berettiget til at modsætte sig en enkelt Bevilling, at altsaa intet Thing kan modsætte sig en Finantslov, fordi den ikke indeholder Alt, hvad man mener burde findes deri, selv om man opstiller en saadan Sætning, som er omtvistelig, tror jeg, at det dog i alt Fald maa erkendes, at det er rigtigt, at

Thingene maa være berettigede til at modsætte sig, hvad der maa siges ikke at høre hjemme i Finantsloven. For at vende tilbage til de lykkelige Tider, da Landstinget, som det den Gang gjentagne Gange blev udtalt, ansaa det for sin væsentlige Opgave at værne om Finantslovens Renhed, at den ikke forvanskedes eller forkvalledes, ved at der indsattes i den Ting, som ikke burde være der — i disse gode gamle Dage, vil jeg sige, maatte Landstinget erkendes at være fuldstændig berettiget til at sætte et bestemt Veto imod, at Folkethinget misbrugte den det efter Grundloven tilkommande Ret til at behandle Finantsloven først, til at indsætte deri Ting, som ikke burde staa der. Altsaa, jeg mistjender slet ikke, at det er en berettiget Tanke, der herved er udtalt i Regjeringens Forslag, men det forekommer mig, at det i hvert Fald fortjener Overveielse, om man ikke har givet Sætningen en Affattelse, der dog fører videre, end det egentlig er rigtigt. For det Første kunde man sige, at den Myndighed burde Regjeringen ikke kunne benytte, forsaavidt ikke noget af Thingene var enig deri, begjære de det. Man vil maasse sige, at det er Forudsætningen, men dernæst er det et Spørgsmaal, om ikke under „Tilføjninger til Finantsloven, Bevillinger eller Nægtelser“ gaar Andet eller Mere ind end det, jeg erkender, at der kan være Grund til at give. Man kan ikke nægte, at der til en Bevilling kan være knyttet Tilføjninger, der i Virkeligheden ere at betragte som Betingelser, men saa sandt som hvert af Thingene faktisk maa være berettiget til at nægte Bevillinger, maa de ogsaa være berettigede til at gjøre en Bevilling afhængig af Tilføielsen af en vis Betingelse, men jeg kan ikke tro, at det er rigtigt at give Regjeringen Besøielse til at strøge en Tilføielse, som bestaar i en Betingelse, og derved skaffe sig en ubetinget Bevilling i Stedet for en betinget. Endelig kunde det ogsaa gerne være, at man vilde rejse det Spørgsmaal, om ikke Erkendelsen af, om Noget maatte siges at være Tilføjning, Bevilling eller Nægtelser, burde henlægges til et andet Sted end netop Regjeringen, i alt Fald ikke til Regjeringen alene. Jeg skal imidlertid ikke forfølge denne Tanke videre. Noget lignende kan gjælde med Hensyn til dette om nye Bevillinger. Det er naturligt, som det er sagt, at det vil navnlig træffe nye Bevillinger, der fremkomme efter et af Thingenes eget Initiativ. I og for sig kan jeg være enig med Regjeringen i, at det er naturligt, at Begjæring om Bevillinger fremkommer fra Regjeringens Side, og jeg er i Principet ikke nogen Under